

Евелін Шарп
Професор розіграшів

Видавництво
"Штучка"
2019 р.

Незвичайна, подекуди абсурдна, ця казка несе в собі кілька важливих уроків для маленьких читачів. Іноді навіть серйозні люди хочуть свята. Іноді навіть важливі персони не знають ладом, чого хочуть. Іноді щастя чекає в тебе під боком, але, щоб його помітити, треба пройти довгий шлях і запастися терпінням. Виділяючись на тлі стандартних казок про принців і принцес, ця історія точно не залишить байдужою вашу дитину, та й самі ви напевно усміхнетеся, коли будете стежити за тим, як розгортаються події на батьківщині Професора розіграшів. Отже...

Багато років тому, в давно забутій країні жив король на ім'я **Бурчало**. Незважаючи на своє надзвичайно дурняче ім'я (в якому він, звісно, був зовсім не винен), він був молодий, гарний на вроду і талановитий. Та попри всі його добрі якості, йому ніколи не припадало на думку знайти собі дружину.

Він так добре керував своєю країною, що в ній не залишилося бідних і знедолених людей. Однак то була найнудніша країна у світі.

Причина була проста: Король був на свій лад хороший і розумний, — а мудрий державець, без сумнівів, має купу переваг, — але його піддані були нерозважні і хотіли чогось більшого. Їм не вистачало придворних балів, бенкетів та королівських парадів на вулицях, з духовим оркестром і прапорами, що тріпотять на вітру. Їм хотілося більше ігор, святкових гулянь і розваг. А, як відомо, щоби влаштовувати всі ці заходи, при дворі потрібна Королева.

Однак Король був настільки задоволений собою, що йому було невтямки, яка нудьга панувала в його королівстві. Тому він надзвичайно здивувався, коли одного ранку кілька вельмож, на чолі з королівським **Упорядником свят** і вченим **Професором розіграшів** (які сиділи без роботи з тих часів, як Його Величність зійшов на трон), звернулися до нього з покірним проханням задуматися про вибір Королеви.

— Чого ще вам не вистачає? — запитав здивований Король. — Хіба моїм підданим мало короля, та ще й такого, як я! Я собою цілком задоволений: тож невже мною незадоволений мій народ?

— Народ більш ніж задоволений Вашою ясновельможною Величністю, — пояснив Упорядник свят. — Ніколи раніше країною не керували настільки блискуче. І все ж таке відчуття, що є й інші поняття, Ваша Величносте, які є не менш важливими, ніж мудрі закони і чесна праця, — наприклад... наприклад, народні свята.

— І розіграші, — пробуркотів собі вчений Професор, що стояв поряд.

Його Величність на деякий час замовк. Він не міг повірити, що його країні було недостатньо мудрого правління Короля Бурчало. Але в глибині душі він любив свій народ, незважаючи на нудьгу, на яку він прирік цих людей, тому кінець кінцем він погодився привести до палацу Королеву.

— Ідіть-но та знайдіть мені найгарнішу, наймовчазнішу і найдурнішу принцесу у світі, — наказав він вельможам. — Вона має бути

найгарнішою, щоб я міг милуватися нею; наймовчазнішою, адже я буду говорити за неї; і найдурнішою, оскільки в мене вистачить розуму на нас обох. Знайдіть мені таку принцесу — і я зроблю її своєю Королевою.

Незабаром Король влаштував прийом для всіх красунь-принцес, яких вдалося зібрати у такий короткий термін: всього набралось півтори сотні. Хоча вони були, безумовно, красивими дурепками, вони, на жаль, невгавно базікали, тож жодну з них Король Бурчало не захотів узяти в дружини. Довелося королівському Упоряднику свят і вченому Професору розіграшів знову влаштувати нараду, і через кілька днів вони повернулися до Короля.

— Нарешті ми дізналися про одну принцесу, яка вам точно підійде, — почали вони. — Вона така гарнюня, що варто їй пройти повз, як дерева перестають шепотітися, а у квітів перехоплює подих. Вона так мовчазна, що якби не її виразні очі, з нею неможливо було б спілкуватися.

— Ось воно що! — сказав Король Бурчало, схвально хитаючи головою, — і вона, звичайно, тією ж мірою дурноголова?

— Має бути дурепою, Ваша Величносте, — відповів Упорядник свят, нервово поглядаючи на Професора розіграшів, — адже вона, Ваша Величносте... Ну, розумієте, вона...

— Адже вона і знати Вас не хоче, Ваша Величносте, — сміливо обірвав його Професор.

— Що?!! — скрикнув Король, приголомшений. — Вона не хоче бути моєю Королевою?

— Не зовсім так, Ваша Величносте, — заїкуючись відповів Упорядник свят, — просто вона заявила, що ніколи не одружиться із тим, хто... хто...

— Хто носить настільки безглузде ім'я, як у Вас, Ваша Величносте!
— без найменших вагань завершив Професор розіграшів.

Король Бурчало зійшов із трону і тільки усміхнувся.

— Це не має значення, — зазначив він. — Зрозуміло, вона нічого не знає про мене, крім мого злощасного імені, але це ж не я його придумав. Говоріть-но, де мені знайти цю чудову принцесу!

— Якраз цього ми і не знаємо, Ваша Величносте, — знехотя зізналися вони. — Щойно принцеса почула, що Ваша Величність хоче зробити з неї Королеву, вона втекла з країни, і з того часу ми не можемо дізнатися, де вона ховається!

— Дарма, — сказав Король Бурчало, забувши, як не дивно, посварити їх за недбалість. — Розшук найкрасивіших принцес у світі зазвичай не завдає клопоту. Сідлайте мені коня — і можете готуватися до королівського весілля якомога швидше.

Поки Король був у від'їзді, країною керували аж надто погано, але зате нудьгувати точно не довелося. Усі без винятку мешканці Королівства були зайняті приготуваннями до королівського весілля. Подія мала відбутися настільки грандіозна, що народ захоплювало навіть саме очікування свята. Однак щойно в палаці покінчили з усіма приготуваннями і не залишилося жодних справ, люди почали нарікати. Стало ясно, що весіллю не бути, якщо вінчати нема кого, а від Короля Бурчало не було жодних новин із того дня, як він поскакав за своєю нареченою. Не було сумнівів, що народне невдоволення переросло б у революцію, але тут Професору розіграшів зайшла вдала думка.

— Ну й нехай ми поки що не можемо влаштувати справжнє королівське весілля, — сказав Професор розіграшів. — Зате ми можемо влаштувати його не насправжки.

Упорядник свят був у захваті від цієї ідеї і відразу проголосив народні гуляння до подальших розпоряджень. Після цього люди й не думали нарікати: вони повністю віддалися загальним веселошам і день за днем вдавали, ніби Король ось-ось одружується, поки практично не забули, що в них у країні взагалі був якийсь король.

Тимчасом Король Бурчало день і ніч скакав у пошуках своєї красивої, мовчазної принцеси. Багато місяців він провів у дорозі, але так і не натрапив на її слід. Але замість того, щоби втомитися від пошуків, він ще рішучіше намірився знайти її. Одного разу, проїжджаючи лісом, він наблизився до запашної огорожі з жимолості і шипшини — настільки високої, що перелізти через неї було неможливо, і настільки рясної, що через неї нічого не було видно.

— Оце так! — подумав Король Бурчало, — за такою симпатичною огорожею напевно ховається щось чарівне!

І він поскакав уздовж огорожі, палаючи з цікавості, поки не під'їхав до вузької рожево-білої хвіртки, повністю сплетеної з квітів яблуні. Через хвіртку було видно повний свіжості сад із зеленими галявинами і рінявими доріжками навколо яскравих квіткових клумб, а посеред всієї цієї краси стояв мініатюрний будиночок, змайстрований з одних тільки трояндових пелюсток. Королю кортіло дізнатися, хто живе в такому чарівному крихітному помешканні, тож він негайно постукав. У дворі з'явився дракон із надзвичайно сумирним, недошкульним обличчям і ввічливо запитав його, що йому потрібно. Король дивився на нього з подивом: хоч той і був рішуче невеликий для дракона, однак такий чималий і незграбний звір не зміг би жити в будиночку з трояндових пелюсток.

— Чи не могли б ви сказати мені, хто тут живе? — чемно поцікавився Король Бурчало, адже, як відомо, з драконами, навіть маленькими, завжди краще говорити якомога ввічливо.

— Еге ж, — відповів **Дракон** і змахнув хвостом у бік дому і саду, — тут живу я.

— Дурня! — вигукнув Король, який від подиву забув про чемність.
— Вам ні за що не уміститися в такому крихітному будиночку!

— Якщо вам цікаво, хто живе в будинку, так би відразу і сказали, — відповів Дракон ображеним тоном. — Породисті дракони в чотирьох стінах жити не стануть. Вам слід бути акуратнішим у висловах.

— Гаразд, гаразд, — нетерпляче перервав його Король, — може, скажете мені, кому належить цей будинок?

— Ні, не скажу, — з посмішкою відповів Дракон, — тому що, бачте, нікому він не належить. Він стоїть тут, тому що в ньому є необхідність, а коли він перестане бути потрібним, його тут не буде.

— Ну й чудний же він! — вигукнув Король.

— Чудний? Аж ніяк! — сказав Дракон, знову уражений. — Було б набагато чудніше, якби він стояв тут, нікому не потрібний. Даремно ви робите безглузді зауваження.

Якби Король Бурчало не палав через бажання дізнатися, хто живе в будинку, він би напевно відразу ж поїхав геть. Але що довше він дивився на прекрасний сад і чарівне житло з трояндових пелюсток, то більше йому хотілося отримати відповідь на своє питання. Тому він

насилу впорався з роздратуванням і знову повернувся до в'їдливого Дракона.

— Чи живе хтось у домі? — спитав він.

— Зрозуміло, — відповів Дракон. — Хіба у ваших краях будинки будують лише для того, щоб на них подивитися? Розумію, ви не навмисно, але мені в житті не ставили стільки дурних запитань!

— Дайте відповідь на ще одне, і я піду, — пообіцяв Король Бурчало.
— Чи не живе в цьому будинку прекрасна принцеса, найкрасивіша з усіх, кого ви зустрічали у своєму житті?

— Немає тут ніяких принцес, можете бути в цьому впевнені, — категорично відрізав Дракон. — А якби й була така, я б тут не затримався: вартувати принцес — то справа невдячна. Пуття з неї не буде, окрім заклять, бійок та інших неприємностей. А наприкінці принцеса ще й поскаржиться на те, що ти відганяв від неї потрібних людей. О ні, до принцес мене тепер волоком не затягнеш. Тут у нас цього добра немає.

— Гаразд, тоді на все добре! — сказав Король Бурчало, який не мав наміру більше даремно витратити час. Але тільки-но він зібрався від'їхати, як дверцята будиночка відчинилися, і назовні вийшла найпринадніша юна панянка, яких тільки бачив світ. Вона була така вродлива, що поки вона йшла доріжкою, квіти затамували подих, а дерева припинили шепотітися. В неї були такі дивовижні очі, що подивитися в них було все одно, що заглянути їй в душу. Вона на

мить глянула на Короля, що стояв за хвірткою з яблуневих квітів, а потім відвернулася, не промовивши ані слова, і зникла з очей серед квіткових клумб. Аж тут Король зрозумів, що його пошуки добігли кінця: вона була досить гарна й мовчазна, і не мало значення, чи була вона при цьому дурна чи ні. І він зараз же прийняв рішення більше не розшукувати оту гордовиту принцесу, яка втекла від нього.

— Хто вона? — нетерпляче спитав він у Дракона.

— Пані **Дивачка**, звісно, — відповів Дракон. — Ох і багато ж від вас питань!

— Тоді йдіть і скажіть пані Дивачці, що, з її дозволу, я б хотів поговорити з нею, — попрохав Король Бурчало.

Дракон не ворухнувся.

— Пані Дивачка ніколи не розмовляє, — зауважив він. — Далєбі, вам краще забиратися додому.

— Нікуди я не поїду! — закричав Король, гніваючись щоразу більше.

— Негайно йдіть до неї та запитайте, чи прийме вона мене, а як не підете, то я приберу вас із дороги раз і назавжди!

— Ну гаразд, — зітхнув Дракон, — якщо вже ви мене змушуєте... Як вас відрекомендувати?

— Король Бурчало, — погордливо відповів Король.

Він перебував у повній впевненості, що Дракон впаде ниць від згадування такого важного імені, але той не зробив нічого подібного.

— Вам не слід було приїжджати сюди з таким назвиськом, — нарікнув він. — Пані Дивачка терпіти не може все негарне, а вже від бридких імен її й зовсім верне. В мене є суворий наказ ніколи не згадувати в її присутності непривабливих імен. Вам і правда краще покинути це місце.

— Я не збираюся їхати, — ще раз скрикнув Король. — Ідіть і скажіть пані Дивачці, що великий Король, як почув про її чарівність і витонченість, хотів би з нею познайомитися.

Дракон неохоче погодився передати це повідомлення і незграбно задріботів між клумб. Повернувшись, він побачив, як Король занепокоєно міряє кроками двір.

— Чи не могли б ви стояти на місці? — прогарчав Дракон. — Від вашого блазенського імені і так голова паморочиться, а тут іще...

— Що сказала пані Дивачка? — нетерпляче перебив його Король Бурчало.

— Пані Дивачка ніколи нічого не говорить, — сонно відповів Дракон, скручуючись калачиком на сонечку і прикриваючи очі, — але вона дозволить вам дивитися на неї по п'ять хвилин щоранку, через дві години після світанку.

Наступного ранку, через дві години після світанку, Короля Бурчало, як і домовлялися, впустили в сад за рожево-білу хвіртку. На ганку свого трояндового житла сиділа Дивачка, а Король постав перед нею.

— Ви найчарівніша особа з усіх, кого мені довелося побачити, — заявив Король.

Пані Дивачка усміхнулася.

— Ніколи б не подумав, що зможу знайти настільки чарівну дівчину, — сказав Король.

Пані Дивачка знову усміхнулася.

— І настільки ж мовчазну, — продовжував Король.

Пані Дивачка усміхнулася втретє.

— І настільки ж... — почав Король, але затнувся, як зрозумів, що дівчині не дуже сподобається, якщо її назвуть дурною, хоча вона, дійсна річ, була дурненька, раз не хотіла побути з ним довше, ніж п'ять хвилин. Поки він барився, пані Дивачка розреготалася та вбігла у свій будиночок із трояндових пелюсток, зачинивши двері перед його обличчям.

— Час вийшов, — проголосив Дракон, і Король Бурчало зняковіло пішов.

Однак наступного ранку він прийшов у той же час. Пані Дивачка сиділа на ганку, ніби чекала на нього.

— З учорашнього ранку я тільки про вас і думав, — зітхнув Король Бурчало.

Пані Дивачка усміхнулася, як і раніше.

— Я до кінця своїх днів буду думати тільки про вас, — заявив Король.

Пані Дивачка усміхнулася ще ширше, ніж раніше.

— Чи знаєте ви, навіщо я подолав такий довгий шлях, щоб знайти вас? — запитав Король, набравшись хоробрості.

Пані Дивачка у відповідь похитала головою, вибухнула сміхом і вбігла у трояндовий будиночок, точнісінько як зробила це напередодні.

Наступного ранку, через дві години після світанку, пані Дивачка знову сиділа на вході у свій будинок, а Король Бурчало знову стояв перед нею.

— Ви така гарна, що я ніколи не втомлюся милуватися вами, — сказав Король.

І знову пані Дивачка лише усміхнулася.

— Ви така мовчазна, що завжди дозволите мені говорити за нас обох, — продовжував Король.

Пані Дивачка усміхнулася ще раз.

— І коли ви така нерозумна, що проганяєте мене щоранку, — сказав Король, — ви напевно досить дурна, щоб бути Королевою при такому мудрому Королі, як я.

Пані Дивачка ще ні з чого так весело не реготала, як зі слів Короля Бурчало. І навіть після того, як вона грюкнула дверима перед його носом, він все ще чув її сміх, що доносився з вікон крихітного будиночка з трояндових пелюсток. Все це, звичайно, дуже розважало пані Дивачку, яку і цукром не годуй — дай посміятися, а ось Короля Бурчало це зовсім не влаштовувало.

Вести бесіду самотиною було не так вже й весело, так що він навіть потай побажав, щоб Дивачка перестала відповідати на всі його питання, тільки мовчки беручи їх на глузи. Однак Дивачка і не думала відповідати у якийсь інший спосіб, і нарешті Король вирішив, що добудеться того, щоб вона поговорила з ним лише один раз, а потім нехай мовчить собі на здоров'я. Тому наступного ранку, коли Дракон

зазвичай відчинив перед ним хвіртку з яблуневого цвіту, він рушив до пані Дивачки з рішучим виразом на обличчі.

— Пані Дивачка, я хочу, щоби ви поїхали разом зі мною і стали моєю Королевою, — заявив він.

Вона похитала головою та усміхнулася.

— Чому ні? — завзято спитав Король Бурчало.

Вона знов усміхнулася.

— Чому ні?! — на повен голос крикнув Король Бурчало.

І коли Дивачка знизала плечима і знову відповіла посмішкою, Король остаточно втратив терпіння, що, зрозуміло, було безглуздо, враховуючи, як далеко він зайшов у своїх пошуках мовчазної дружини.

— Невже вас ніяк не вмовити чичиркнути мені хоча б слівце? — вигукнув він, і побіг геть від її дразливого сміху, навіть не чекаючи, поки перед його носом зачинять маленькі двері з трояндових пелюсток.

Наступного ранку зовсім занепалий духом Король Бурчало знову постукав у хвіртку. Але ніхто більше не сидів на сходах мініатюрного

будиночка, і в Короля шалено закалатало серце.

— Де вона? — допитувався він у Дракона, який пішов назирці доріжкою, дивлячись на нього зі своєю дратівливою усмішкою.

Дракон відповів докірливим поглядом.

— Це ви винні, — поскаржився він. — Чи я ж вам не казав, що вона не розмовляє, що ж ви мене не послухали? Злякали її своїми нескінченними питаннями, і тепер вона міцно засіла у своєму будиночку з трояндових пелюсток, і тільки **Лісова Чаклунка** знає, як її виманити назовні.

Король Бурчало глянув на будиночок із пелюсток, і йому почулося, ніби з відкритих вікон долинув притлумлений сміх. Він знову повернувся до Дракона.

— Де живе ця Лісова Чаклунка? — запитав він. Але Дракон згорнувся калачиком на сонці і майже задрімав.

— Полиште свої питання, — сонно пробурмотів він, і розгніваний Король Бурчало пішов із саду. Він осідлав свого коня та помчав світ за очі, оскільки й гадки не мав, де жила Лісова Чаклунка — отже йому було однаково, якою дорогою їхати.

Коли сонце хилилося до заходу, до нього підлетів дрізд і присів на голову його коня. Було щось таке в щебеті птаха, що нагадало Королю, як сміялася Дивачка, і він простягнув руку, щоби погладити

дрозда. Але не встиг він до нього доторкнутися, як той перетворився на білку, яка чкурнула від нього так пустотливо, що він знову згадав про Дивачку і про те, як вона теж втікала від нього. Він підстрожив коня і погнався за білкою, але варто було йому наздогнати її, як та негайно обернулася польовою мишею і кинулася у велике дупло в коренях старого в'яза. Не гаючись ані секунди, Король Бурчало поліз за нею. Свого коня він залишив зовні, кинув корону на землю і пропхнувся в нору так смиренно, ніби й зовсім не був Королем. Нора перейшла у довгий, темний тунель, який поступово звужувався, все глибше йдучи під землю, так що Король Бурчало ледь міг повзти по ньому рачки. Нарешті тунель закінчився, і Король заповз у печеру, слабко осяяну світляками. Польова миша побігла прямо у нього перед носом, але тільки він хотів схопити її, як вона зникла, а на її місці опинилася висока відьма з різким, як у дрозда, голосом, живими, як у білки, очима і мишачого кольору волоссям.

— Скажи мені, — нетерпляче звернувся до неї Король Бурчало, — це ти Лісова Чаклунка?

— Звичайно, я, — відповіла відьма. — Інакше чого б це мене так важко було схопити? Ну коли вже схопив, кажи, що я можу для тебе зробити!

— Хочу, щоби ти зняла чари з пані Дивачки і вона змогла б зі мною говорити, — попросив Король Бурчало. Відьма відверто розсміялася.

— Жодних чар на Дивачці немає, — пояснила вона. — Розмовляти вона може, скільки захоче.

— Тоді чому ж вона ніколи не говорила зі мною? — запитав здивований Король.

— Ти ж сам побажав знайти наймовчазнішу жінку в світі, — зауважила Лісова Чаклунка. — І ось, коли ти її знайшов, на що ж ти скаржишся?

Вперше у житті Король Бурчало відчув себе відвертим йолопом.

— Це була помилка, — визнав він. — Мені не потрібна мовчазна королева.

— Ну то й повертайся і скажи їй про це, — не вагаючись порадила відьма.

— Гадаєш, це допоможе виманити її з будиночка з трояндових пелюсток? — запитав Король Бурчало.

— Не здивуюся, якщо допоможе, — сказала Лісова Чаклунка, — але про всяк випадок іди та перевір сам. Дякувати мені не потрібно, адже будь-який, хто спромігся провести Лісову Чаклунку додому, заслуговує на те, що він у ньому знайде.

І справді, не встиг він їй подякувати, як знову опинився під деревом. Корона валялася біля його ніг, а кінь стояв поруч. Король так

поспішав повернутися до Дивачки, що не став підхоплювати свою корону, а всю ніч скакав простоволосий і дістався до огорожі з шипшини і жимолості якраз через дві години після світанку.

— Ой, леле! — висловив невдоволення Дракон. — Невже ви справді знову тут?

— Я до вас із добрими новинами, — радісно сказав Король Бурчало.
— Насправді на пані Дивачку ніхто не накладав жодних чар!

— Яких ще чар? — перепитав Дракон, неквапливо відчиняючи хвіртку з яблуневого цвіту. — Я ж казав вам, що вона не принцеса, то чого ж це комусь її зачаровувати?

Король Бурчало не став витрачати час на суперечки, а швидко пройшов доріжкою та зупинився перед крихітним будиночком із трояндових пелюсток.

— Пані Дивачка, — звернувся він дуже чемно і смиренно, — будьте ласкаві, усміхніться до мене ще раз! Я зрозумів, що ви наймудріша жінка у світі, а я вочевидь телепень.

Коли Дивачка визирнула з вікна і побачила Короля, що боязко стояв перед нею без корони, на очі в неї навернулися сльози.

— Ах! — вигукнула вона, відразу переходячи на "ти". — Я така рада, що ти повернувся! Я боялася, що ти більше ніколи не прийдеш.

Вона простягла дві маленькі долоньки, і Король поцілував їх. Потім вона стрімко збігла сходами, вони сіли поряд на ганку і розговорилися.

— У мене таке відчуття, що я більше ніколи не припиню балакати! Ти ж не заперечуєш? — запитала Дивачка.

— Мені це буде за щастя, — відповів Король Бурчало. — Але спершу я повинен зізнатися тобі в тому, що в мене жахливо негарне ім'я. Як вважаєш, ти в змозі його почути?

— Та я ж його вже знаю! — розсміялася Дивачка. — Невже ти не зрозумів, що я хтозна коли випитала його у свого Дракона? Однак мені теж потрібно тобі де в чому зізнатися. Ти не розгніваєшся?

— Упевнений, що вже більше ніколи не розгніваюсь, — проголосив Король.

— Коли так, — мовила Дивачка з вельми урочистим виглядом, — то почну з того, що я зовсім не принцеса.

— Ну про це вже я знав! — розсміявся Король. — Дракон мені давно розповів!

— Він не розповів тобі решти, тож гаразд сміятися, послухай мене, — сказала Дивачка з усією поважністю. — Я з самого початку знала, хто ти такий і що тобі потрібно, але вдавала, що зачарована, просто щоби тебе підбурити.

— І це я теж знаю, — із тріумфом сказав Король. — Мені повідала про це Лісова Чаклунка.

— А вона не забула згадати, що я прийшла і сховалася тут навмисне, бо чула, що ти розшукуєш принцесу, ось і захотіла, щоби ти знайшов саме мене? — тихо запитала Дивачка.

— Ні, цього мені ніхто не казав, — відповів Король Бурчало. — Але я і сам здогадався.

— Що ж скаже Професор розіграшів, коли ти повернешся додому без принцеси, за якою відрядився у такий довгий шлях? — лукаво запитала вона.

Король не встиг відповісти, бо в ту саму мить Професор розіграшів (чия професія завжди вимагала від нього з'являтися раптово та в найнесподіваніших місцях) з'явився біля хвіртки з яблуневого цвіту і сам відповів на питання Дивачки.

— Та що тут сказати? — зауважив він. — Ніякої принцеси насправді не було, тому зрозуміло, що Ваша Величність і не змогла її знайти.

— Тобі нікого не судилося знайти, крім мене, — додала Дивачка, яка привітно скивнула Професору, ніби знала його все життя. — Хіба ти

не зрозумів, що вся ця історія з принцесою була розіграшем? Мій Дракон хіба забув про це згадати?

— Тоді хто ти така? — зніяковіло запитав Король Бурчало. Дивачка розсміялася, точнісінько як сміялася весь той місяць, тікаючи від Короля.

— Невже сам не здогадався? — вигукнула вона. — Я ж дочка Професора розіграшів!

І Король тільки дивом здивувався, як не додумався до цього раніше.

Разом вони пройшли крізь яблуневу хвіртку — і маленький будиночок тієї ж миті зник, тому що був уже нікому не потрібен, а Дракон ліг під тінню дерева і заснув. Додому вони повернулися без жодних зусиль, але не без допомоги Лісової Чаклунки, яка проклала перед ними рівну дорогу. По приїзді в місто вони виявили, що до торжества все готово, адже народ збирався святкувати їх весілля ось уже у сто перший раз. Тож Король і Королева повінчалися так швидко, що й самі ледь це зрозуміли, а люди й поготів не помітили, що хтось нарешті одружився.

Після цього всі зажили надзвичайно щасливо. У країні так звикли до пустощів і витівок, що не залишилося жодного солідного громадянина. Король більше не видавав законів, адже люди так полюбили пані Дивачку, що слухалися її беззаперечно, так що й законів не потрібно було. В результаті ніхто в королівстві більше не

старів, а Королева залишилася все тією самою хвацькою Дивачкою, яка багато років тому сиділа на ганку, чекаючи на свого Короля.

ПРОФЕСОР РОЗІГРАШІВ

Оригінальна назва: *The Professor of Practical Jokes*

Автор: Евелін Шарп (Evelyn Sharp)

Переклад: Оксана Савостіна

Палітурка: Лілія Мартинюк

Права на переклад та ілюстрацію палітурки належать видавництву
"Штучка"

"Штучка", м. Київ

www.thing.com.ua

2019

